

natora oddziału) w zakresie nadzoru nad orzecznictwem należy w szczególności:

- 1) wykonywanie bieżącego fachowego nadzoru nad działalnością podległych lekarzy (lekarzy dentystów, starszych felczerów, felczerów) w zakresie orzecznictwa i prowadzenie systematycznego instruowania w tym zakresie,
- 2) czuwanie nad prowadzeniem prawidłowej dokumentacji orzeczeń i sprawozdawczości w tym zakresie,
- 3) udzielanie podległym lekarzom (lekarzom dentystom, starszym felczerom, felczerom) konsultacji w dziedzinie orzecznictwa.

§ 24. Komisje lekarskie w przychodniach kontrolują prawidłowość orzeczeń przedstawionych im w celu przedłużenia, a ponadto:

- 1) udzielają opinii w zakresie orzecznictwa,
- 2) instruują i doszkalają lekarzy (lekarzy dentystów, starszych felczerów, felczerów) w zakresie orzecznictwa,
- 3) analizują orzeczenia i przedstawiają swoje wnioski właściwemu do spraw zdrowia i opieki społecznej organowi

prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat miejski, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej.

§ 25. 1. Organy do spraw zdrowia i opieki społecznej prezydiów rad narodowych wykonują nadzór nad organizacją orzecznictwa w zakładach społecznych służby zdrowia.

2. Organy do spraw zdrowia i opieki społecznej mogą zlecić wykonywanie nadzoru określonego w ust. 1 wyznaczonym przez siebie zakładem społecznym służby zdrowia.

§ 26. Sprawy orzekania o izolacji w razie choroby zakaźnej regulują przepisy o zwalczaniu chorób zakaźnych.

§ 27. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 22 marca 1958 r. w sprawie niektórych orzeczeń wydawanych przez zakłady społeczne służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 92).

§ 28. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

45

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 10 lutego 1964 r.

w sprawie zezwoleń na wyrób i obrót truciznami, ewidencji trucizn oraz zasad postępowania organów kontroli nad substancjami trującymi.

Na podstawie art. 7 ust. 3, art. 8 ust. 2 pkt 1, art. 9 ust. 1 i art. 12 ust. 5 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o substancjach trujących (Dz. U. Nr 72, poz. 116) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Zezwolenia na wyrób, przywóz z zagranicy oraz sprzedaż i nabywanie trucizn.

§ 1. Zezwolenia na wyrób i przywóz z zagranicy trucizn, z wyjątkiem określonych w § 5, oraz zezwolenia na sprzedaż hurtową i detaliczną oraz na nabywanie trucizn wydają wojewódzcy inspektorzy sanitarni (inspektorzy sanitarni miast wyłączonych z województw), właściwi ze względu na miejsce zamieszkania osób bądź siedzibę jednostek organizacyjnych ubiegających się o to zezwolenie.

§ 2. 1. Zezwolenia określone w § 1 są wydawane na stałe lub na czas określony; mogą one dotyczyć wszystkich lub określonych trucizn.

2. Zezwolenie na przywóz z zagranicy za pośrednictwem przedsiębiorstwa handlu zagranicznego lub na nabywanie trucizn może określać ilość trucizny, jaka ma być przywieziona lub nabyta.

3. Zezwolenie na przywóz z zagranicy trucizn przez osobę lub jednostkę organizacyjną, która dokonuje przywozu bez pośrednictwa przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, powinno określać rodzaj i ilość trucizny oraz zawierać zastrzeżenie, że zezwolenie może być wykorzystane tylko jednorazowo.

§ 3. Podanie o zezwolenie, o którym mowa w § 1, powinno określać w szczególności:

- 1) nazwę i adres osoby lub jednostki organizacyjnej ubiegającej się o zezwolenie oraz charakter jej działalności,
- 2) rodzaj zezwolenia,

3) kwalifikacje osób, które będą zatrudnione przy przechowywaniu, sprzedaży bądź stosowaniu trucizn,

4) przeznaczenie trucizny — jeśli chodzi o zezwolenie na przywóz z zagranicy lub nabywanie,

5) opis procesów produkcyjnych, w których będą stosowane trucizny — jeśli chodzi o zezwolenie na wyrób albo zezwolenie na przywóz z zagranicy lub nabywanie trucizn przeznaczonych do produkcji.

§ 4. 1. Zezwolenie, o którym mowa w § 1, może być wydane, jeżeli lokal, urządzenia i inne środki, jakimi rozporządza osoba lub jednostka organizacyjna ubiegająca się o zezwolenie, zapewniają należyte przestrzeganie przepisów o substancjach trujących.

2. W przypadkach uzasadnionych ze względu na ochronę zdrowia ludzi organ określony w § 1 może ustalić w zezwoleniu szczególne wymagania w zakresie przechowywania lub opakowania trucizn albo w zakresie kwalifikacji pracowników zatrudnionych przy przechowywaniu, sprzedaży lub stosowaniu trucizn.

§ 5. 1. Zezwolenia na wyrób i przywóz z zagranicy mieszanin zawierających trucizny, a przeznaczonych do dezynfekcji, dezynsekcji lub deratyzacji albo do szerokiego stosowania dla innych celów nieprzemysłowych, wydaje Minister Zdrowia i Opieki Społecznej.

2. Przepisy § 2 i § 4 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 6. 1. Podanie o zezwolenie określone w § 5 powinno w szczególności zawierać:

- 1) nazwę i adres jednostki organizacyjnej lub osoby ubiegającej się o zezwolenie,
- 2) rodzaj, przeznaczenie i nazwę wyrobu,
- 3) skład chemiczny, technologię wytworzenia i proponowane metody badania jakości wyrobu oraz
- 4) kwalifikacje osób, które będą bezpośrednio zatrudnione przy produkcji bądź przy nadzorze nad produkcją — jeśli chodzi o zezwolenie na wyrób.

2. Do podania należy dołączyć próbki wyrobu w ilości wystarczającej do przeprowadzenia badania jego składu i działania, trzy egzemplarze wzorów opakowań i etykiet, a także projekt instrukcji dotyczącej używania i przeciwywania oraz zawierającej wskazówki co do sposobów unieszkodliwiania bądź niszczenia, a także udzielania pierwszej pomocy w razie przypadkowego zatrucia.

§ 7. Koszty przeprowadzenia badań potrzebnych do ustalenia składu i działania wyrobu ponosi osoba lub jednostka organizacyjna ubiegająca się o zezwolenie.

§ 8. Zezwolenie, o którym mowa w § 5, może być udzielone, jeżeli:

- 1) skład oraz sposób opakowania i oznaczania wyrobu nie nasuwa uzasadnionej obawy, że wyrób ten stanie się przyczyną przypadkowego zatrucia,
- 2) środki, jakimi rozporządza wytwórca wyrobu, zapewniają należyte przestrzeganie przepisów ustawy,
- 3) wprowadzenie do obrotu wyrobu jest celowe ze względu na jego sposób działania i skuteczność.

§ 9. 1. W zezwoleniu, o którym mowa w § 5, określa się:

- 1) numer kolejny ewidencji wydawanych zezwoleń,
- 2) nazwę i adres jednostki organizacyjnej lub nazwisko i adres osoby, której wydaje się zezwolenie,
- 3) nazwę wyrobu,
- 4) skład wyrobu,
- 5) rodzaj opakowania.

2. Załącznikami do zezwolenia są zatwierdzone teksty etykiet i instrukcji (§ 6 ust. 2).

§ 10. 1. Osoba lub jednostka organizacyjna, która zamierza przywieźć z zagranicy truciznę za pośrednictwem przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, jest obowiązana złożyć temu przedsiębiorstwu uzyskane zezwolenie na przywóz trucizny albo pisemne oświadczenie stwierdzające, że jest uprawniona do przywozu trucizny bez zezwolenia, z podaniem podstawy prawnej.

2. Osoba lub jednostka organizacyjna, która przywozi truciznę bez pośrednictwa przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, obowiązana jest dołączyć do zgłoszenia przesyłki trucizny do odprawy celnej posiadane zezwolenie lub oświadczenie o zwolnieniu od obowiązku uzyskania zezwolenia, z podaniem podstawy prawnej.

§ 11. Zezwolenia określone w § 1 bądź § 5 mogą być cofnięte, jeżeli:

- 1) ustały okoliczności, które uzasadniały wydanie zezwolenia,
- 2) nie zostały dopełnione warunki określone w zezwoleniu albo
- 3) posiadacz zezwolenia narusza przepisy o substancjach trujących.

§ 12. Zakłady przemysłu: hutniczego, maszynowego, elektrotechnicznego, ceramicznego, szklarskiego, włókienniczego, skórzanego, graficznego i drukarskiego, laboratoria działające przy zakładach przemysłowych bądź stanowiące jednostki samodzielne oraz średnie szkoły chemiczne i licea technikum plastycznych mogą nabywać bez zezwolenia następujące trucizny i zawierające je mieszaniny (wyroby):

- 1) arsenu trójtlenek (arszenik),
- 2) eter etylowy,
- 3) baru związek,
- 4) kwas fluorowodorowy i jego sole (fluorki),
- 5) kwasu cyjanowodorowego sole (cyjanki),
- 6) nitroprusydki,
- 7) rtęciowy azotan,
- 8) rtęciowy chlorek (sublimat),
- 9) rtęciowy tlenek.

§ 13. Pracownie konserwacji zabytków oraz muzea posiadające takie pracownie mogą nabywać trucizny wymienione w § 1, a ponadto:

- 1) brucynę i jej sole,
- 2) bikotyne i jej sole,
- 3) talu związku.

§ 14. Zakłady przemysłu garbarskiego i papierniczego mogą nabywać bez zezwolenia związku baru oraz zawierające je mieszaniny (wyroby).

Rozdział 2.

Ewidencja trucizn.

§ 15. 1. Trucizny wolno wydawać jedynie na podstawie pisemnych zamówień odbiorców uprawnionych do ich nabywania.

2. Zamówienie powinno określać w szczególności nazwisko (firmę) i adres nabywcy, rodzaj i ilość zamawianej trucizny, datę wystawienia zamówienia, a także numer i datę posiadanego zezwolenia oraz wskazywać organ, który to zezwolenie wydał, bądź podstawę nabywania bez zezwolenia.

§ 16. 1. Ewidencja trucizn może być prowadzona w formie kartoteki materiałowej, książki trucizn bądź zeszytu kontroli trucizn.

2. Osoby i jednostki organizacyjne prowadzące ogólną kartotekę materiałową zwolnione są od prowadzenia odrębnej ewidencji trucizn.

3. Zakłady naukowe i naukowo-badawcze, laboratoria oraz szkoły, które nie prowadzą kartotek materiałowych, obowiązane są prowadzić ewidencję trucizn w formie zeszytu kontroli trucizn.

4. Poza przypadkami określonymi w ust. 2 i 3 osoby i jednostki vyrabiające, prowadzące sprzedaż lub stosujące trucizny przy wykonywaniu zawodu są obowiązane prowadzić ewidencję trucizn w formie książki trucizn.

§ 17. 1. Książka trucizn powinna być przesnurowana, mieć ponumerowane kolejne strony i być oparafowana przez organ właściwy do sprawowania nadzoru nad przestrzeganiem przez daną osobę lub jednostkę organizacyjną przepisów o substancjach trujących.

2. Książka trucizn powinna składać się z dwóch równoległych części, z których jedna jest przeznaczona do zapisów przychodu, a druga do zapisów rozchodu.

3. Część dotycząca przychodu powinna zawierać rubryki: kolejny numer wpisu, datę przychodu, ilość trucizny oraz nazwę i adres dostawcy.

4. Część dotycząca rozchodu powinna zawierać rubryki: kolejny numer pozycji wpisu, data wydania lub zużycia, ilość trucizny, nazwisko (firma) i adres nabywcy bądź cel zużycia, oznaczenie zezwolenia lub innego dokumentu będącego podstawą do wydania trucizny oraz aktualny stan magazynowy.

5. Dla każdego rodzaju trucizny należy przeznaczyć oddzielną stronę w książce trucizn.

6. Wpisy w książce trucizn powinny być dokonywane niezwłocznie po nastąpieniu okoliczności wymagającej wpisania.

7. Podstawę wpisu przychodu stanowi specyfikacja lub rachunek, a podstawę wpisu rozchodu — zamówienie i asygnowana rozchodowa (rachunek) wraz z potwierdzeniem odbioru bądź dowodem wysłania trucizny.

§ 18. 1. Zeszyt kontroli trucizn powinien być przesnurowany, mieć ponumerowane kolejno strony i być oparafowany przez kierownika jednostki organizacyjnej określonej w § 16 ust. 3.

2. Do zeszytu kontroli trucizn należy wpisywać kolejno wszystkie przychody i rozchody trucizn.

3. Wpis dotyczący przychodu powinien zawierać datę przychodu, nazwę trucizny, jej ilość oraz oznaczenie jednostki, od której truciznę otrzymano.

4. Wpis dotyczący rozchodu powinien zawierać datę rozchodu, nazwę trucizny, jej ilość i cel zużycia.

§ 19. Książki trucizn, zeszyty kontroli trucizn, ogólne kartoteki materiałowe w części dotyczącej trucizn oraz dokumenty dotyczące przychodu i rozchodu trucizn należy przechowywać przez okres trzech lat, licząc od daty dokonania ostatniego wpisu.

§ 20. 1. W razie stwierdzenia niedoboru trucizny, a także w razie stwierdzenia nadwyżki, kierownik zakładu sporządza protokół, w którym należy wskazać i wyjaśnić czas, okoliczności i przyczynę powstania niedoboru bądź nadwyżki.

2. Protokół, o którym mowa w ust. 1, podpisują kierownik zakładu, a także inne osoby, które brały udział w wyjaśnieniu sprawy.

3. Odpis protokołu kierownik zakładu obowiązany jest niezwłocznie przesłać jednostce sprawującej nadzór nad danym zakładem oraz właściwemu miejscowo wojewódzkiemu inspektorowi sanitarnemu (inspektorowi sanitarnemu miasta wyłączonego z województwa).

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się, gdy stwierdzony niedobór nie przekracza normy ubytków naturalnych obowiązującej dla danego zakładu.

5. Protokół, o którym mowa w ust. 1, stanowi podstawę do dokonania odpowiednich wpisów do kartoteki (książki, zeszytu kontroli) trucizn.

Rozdział 3.

Zasady postępowania organów kontroli nad substancjami trującymi.

§ 21. Kontrolę przestrzegania ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o substancjach trujących (Dz. U. Nr 22, poz. 116) i przepisów na jej podstawie wydanych sprawują wojewódzcy inspektorzy sanitarni (inspektorzy sanitarni miast wyłączonych z województw), zwani dalej „organami kontroli”.

§ 22. 1. W związku z przeprowadzoną kontrolą organ kontroli ma prawo:

- 1) wydać tymczasowy zakaz wprowadzania do obrotu substancji trujących lub mieszanin zawierających takie substancje,
- 2) tymczasowo zabezpieczyć zakwestionowane substancje trujące, a także dotyczące ich księgi i dokumenty.

2. Zabezpieczenia dokonuje się przez umieszczenie zakwestionowanych przedmiotów w jednym z pomieszczeń kontrolowanego zakładu, opieczetowanie ich i oddanie pod dozór odpowiedzialny kierownikowi tego zakładu bądź przez

złożenie takich przedmiotów na przechowanie poza kontrolowanym zakładem na koszt tego zakładu.

§ 23. 1. Kontrolę przeprowadza się w obecności kierownika zakładu lub osoby przez niego wyznaczonej.

2. Kontrolę przeprowadza się w dniach i godzinach, w których zakład kontrolowany jest czynny.

3. Jeżeli organ kontroli poweźmie uzasadnione podejrzenie, że w zakładzie prowadzącym sprzedaż substancji trujących są naruszane obowiązujące w tym zakresie przepisy, kontrola może być przeprowadzona w każdym czasie.

§ 24. 1. Próby substancji trujących pobiera się w ilości potrzebnej do przeprowadzenia badań laboratoryjnych.

2. Jeżeli nie zostaje wydany tymczasowy zakaz wprowadzania do obrotu substancji trującej, z której pobrano próbę, organ kontroli opakuje i pozostawia w kontrolowanym zakładzie kontrolną próbę w ilości odpowiadającej pobranej próbce.

3. Pobrane próby i kontrolne próby należy opakować w sposób uwzględniający właściwości danej substancji oraz zapewniający ich identyfikację.

§ 25. 1. Z czynności kontroli sporządza się na miejscu protokół w dwóch egzemplarzach, który podpisują organ kontroli oraz kierownik zakładu kontrolowanego lub pracownik przez niego wyznaczony.

2. Protokół powinien zawierać opis faktów stwierdzonych w czasie kontroli oraz wydanych tymczasowych zarządzeń.

3. Protokół w części dotyczącej pobrania prób powinien w szczególności określać rodzaj i ilość pobranych substancji trujących, źródła ich zakupu oraz inne dane mogące ułatwić identyfikację substancji pobranych do zbadania.

4. Osoby obecne przy kontroli z ramienia kontrolowanego zakładu mają prawo zamieszczać w protokole swoje uwagi.

5. Jeden egzemplarz protokołu pozostawia się w kontrolowanym zakładzie za pokwitowaniem.

§ 26. W każdym przypadku stwierdzenia uchybień organ kontroli przesyła jednostce sprawującej nadzór nad kontrolowanym zakładem odpis protokołu z przeprowadzonej kontroli.

§ 27. W razie stwierdzenia niewykonania zarządzeń kontrolnych organ kontroli stosuje środki przymusu przewidziane w przepisach o postępowaniu przymusowym w administracji i powiadamia o tym jednostkę sprawującą nadzór nad zakładem.

Przepis końcowy.

§ 28. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: w z. B. Bednarski

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 10 lutego 1964 r.

w sprawie zgłaszania przypadków zachorowań, podejrzeń o zachorowania i zgonów na choroby zakaźne.

Na podstawie art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr 50, poz. 279) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy zgłaszania przypadków zachorowań na choroby zakaźne, podejrzeń o takie zachoro-

wania, zgonów z powodu chorób zakaźnych oraz zgonów, co do których zachodzi podejrzenie, że nastąpiły z powodu choroby zakaźnej, zwanych dalej „przypadkami”.

2. Zgłoszenia przypadku dokonuje się natychmiast po powzięciu o nim wiadomości.